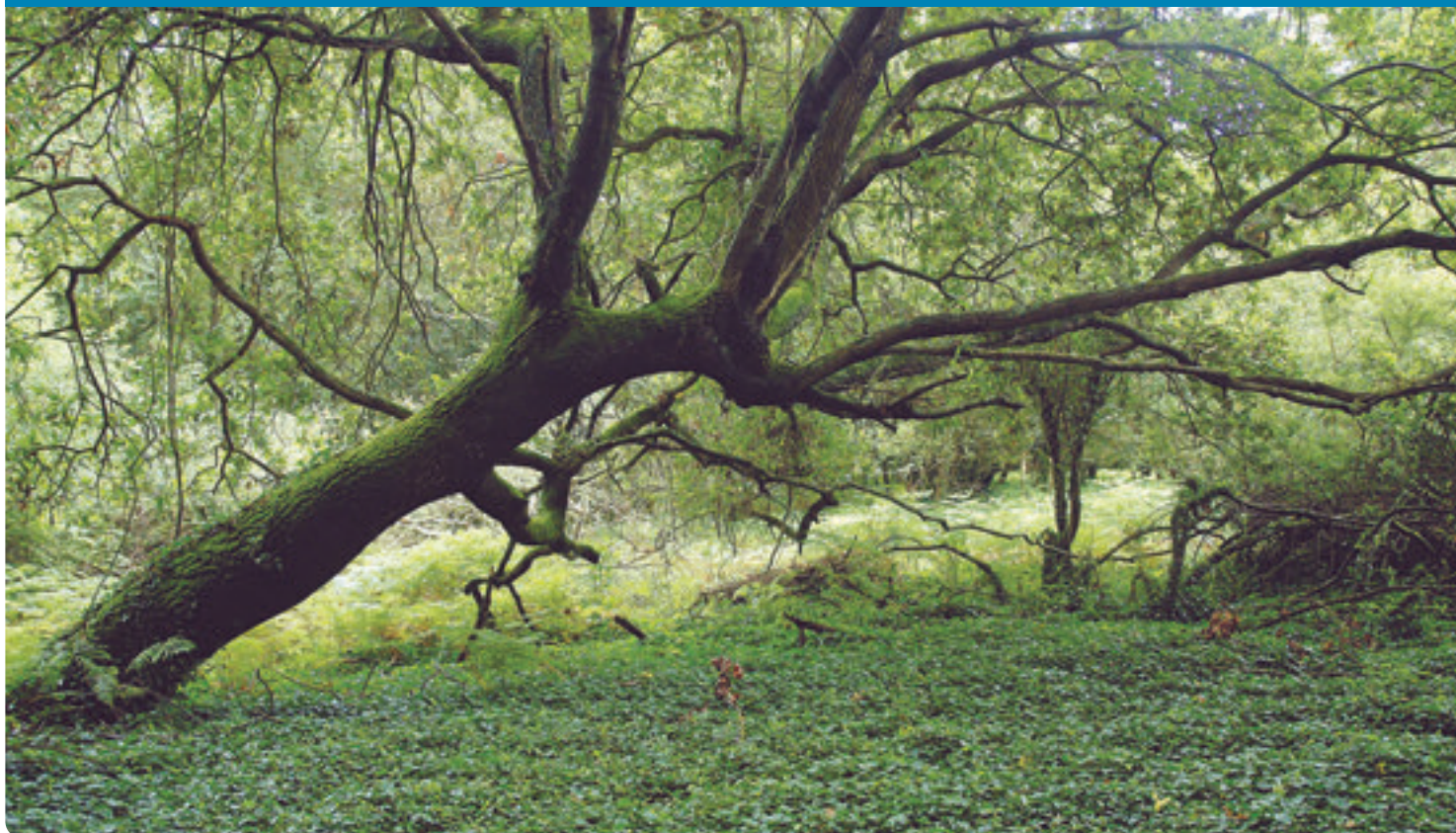

Full diocesà

3 d'abril del 2016

p4 – Missa Crismal a la catedral de Solsona

p6 i 7 – La indulgència en l'Any Jubilar

Corregir el qui va errat

Ens diu nostre Senyor que «si un germà peca –o sigui, falla en qualsevol cosa de moral o dignitat en el seu comportament– reprèn-lo tot sol entre vosaltres dos. Si te'n fa cas, hauràs salvat el teu germà». Amb això el Senyor ens està dient que la correcció és un bé i un servei que es fa al proïsme. Però això també implica unes regles de joc.

La primera és que, abans de corregir els propis fills o els nostres deixebles, hem d'estar molt atents nosaltres a no faltar o equivocar-nos en allò mateix que corregim als altres; i, per tant, el qui corregeix –ja es tracti d'un mestre, d'un educador i, amb major raó, d'un pare o mare de família– ha de fer-ho primer amb el propi testimo-

niatge de vida i exemple de virtut. Mai millor que en aquestes circumstàncies no hem de tenir present el savi proverbi popular que diu que «les paraules mouen, però l'exemple arrossega».

La segona regla és que, en corregir, hem de ser molt benèvol i respectuosos amb les persones, sense humiliar-les ni sufocar-les mai, i molt menys en públic. Quantes vegades un jove arriba a sofrir greus lesions en la seva psicologia i afectivitat per una educació errada! Moltes persones han quedat marcades amb greus complexos, mai superats, a causa de les humiliacions i atropellaments que van sofrir en la seva infància per part dels qui exercien l'autoritat.

«Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist»

Diumenge II de Pasqua / Cicle C

Lectura dels Fets dels Apòstols

Els apòstols obraven molts miracles i prodigis entre el poble. Tots es reunien unànimement en el pòrtic de Salomó. Ningú dels altres no gosava anar amb ells, encara que el poble en feia grans elogis. Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor. Fins pels carrers la gent treia els malalts i els deixava allà amb les lliteres perquè, quan Pere arribava, almenys la seva ombra en toqués algun. També acudia molta gent de les poblacions veïnes de Jerusalem portant malalts i persones molestades per esperits malignes, i tots recobraven la salut. (5,12-16)

Salm responsorial

Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor. (Salm 117)

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

Jo, Joan, germà vostre, que junt amb vosaltres comparteixo en Jesús les penes, la paciència i la reialesa, vaig ser deportat a l'illa de Patmos per haver predicat la paraula de Déu i haver donat testimoni de Jesús. El dia del Senyor l'Esperit s'apoderà de mi, i vaig sentir darrere meu un gran crit, com un toc de corn que deia: «Escriu en uns fulls això que veus i envia-ho a les set comunitats.» Vaig girar-me per veure de qui venia la veu que em parlava, i vaig veure set lampadaris d'or, i enmig dels lampadaris algú que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins els peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or. En veure'l vaig caure com mort als seus peus. Ell posà sobre meu la mà dreta i em digué: «No tinguis por. Jo sóc el primer i el darrer. Sóc el qui viu: Jo que era mort, ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu reialme. Escriu, doncs, tot el que vegis, la situació present i la que vindrà després.» (1,9-11a.12-13.17-19)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de

veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.» Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.» Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat.» No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.» Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom. (20,19-31)

«Perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i havent cregut, tingueu vida...»

Capvespre de dubtes

Josep Molist i Rifà, prev.

El llibre dels Actes dels Apòstols presenta en resum la vida de la comunitat judeo-cristiana de Jerusalem. Encara no havien trencat el vincle amb el judaisme oficial: cada dia pujaven al temple a pregar. La segona lectura dels diumenges de Pasqua prové del llibre de la Revelació (l'Apocalipsi), que ocupa el lloc de les cartes apostòliques. Conté el missatge profètic de l'apòstol Joan, testimoni viu de l'Església perseguida a finals del segle I. Es tracta d'una exhortació a la fidelitat: L'Església és perseguida, però Crist venç. Per tant, l'Església és ja teològicament triomfant.

En aquesta darrera pàgina del relat joànic, l'autor, amb la seva pedagogia narrativa, ens mostra el desconcert del col·legi apostòlic aquell capvespre del primer diumenge després de la festa de Pasqua. Aquell que va ser traspasat a l'hora nona del divendres, quan en el temple es degollaven els anyells per a la celebració de la festa, és la nostra Pasqua. L'evangelista, però, focalitza la crisi personal de sant Tomàs, aquell «empirista crític», referent de l'escepticisme de tots els temps. L'evangelista-teòleg planteja la problemàtica sobre la peculiar i misteriosa presència de Crist ressuscitat enmig de la comunitat: Jesús és plenament corpori, però alhora està alliberat dels lligams del cos. Es tracta de la peculiar i misteriosa nova existència de Jesús. D'aquí la benaurança «feliços els qui creuran sense haver vist». Justifica la redacció de l'evangeli.

La imatge

La incredulitat de sant Tomàs (1602-03). Caravaggio. Sanssouci Picture Gallery (Potsdam).

Els cristians ens reunim, sabent que Jesús es fa present en l'assemblea. Però, de vegades, surt en nosaltres l'home positivista que, com Tomàs, es resisteix a creure. Voldríem proves i se'ns ofereixen signes. Llavors Jesucrist ens invita a experimentar el seu amor, a veure-hi amb els ulls del cor i a gustar la felicitat de creure sense veure.

Agenda

Lit. hores: Setmana II

4 dilluns

—L'Anunciació del Senyor
Isaïes 7,10-14;8,10; / Salm 39 /
Hebreus 10,4-10 / Lluc 1,26-38

5 dimarts

—Sant Vicenç Ferrer, prevere
(1350-1429)
Fets 4,32-37 / Salm 92 /
Joan 3,7b-15

6 dimecres

—Sant Guillem, abat (*1202)
Fets 5,17-26 / Salm 33 /
Joan 3,16-21

7 dijous

—Sant Joan Baptista de la Salle,
prevere (1651-1719)
Fets 5,27-33 / Salm 33 /
Joan 3,31-36

8 divendres

—Sant Amanci, bisbe (*446)
Fets 5,34-42 / Salm 26 /
Joan 6,1-15

9 dissabte

—Santa Casilda, verge
Fets 6,1-7 / Salm 32 / Joan 6,16-21

10 diumenge III de Pasqua / Cicle C

—Sant Ezequiel, profeta (s.VII aC.)
—Sant Apol·loni, màrtir (*186)
Lectures: Fets 5,27b-32.40b-41 /
Salm 29 / Apocalipsi 5,11-14 /
Joan 21,1-19

Missa Crismal a la catedral de Solsona

Redacció

El Dilluns Sant, els preveres, diaques i fidels diocesans es van aplegar a la catedral de Solsona per assistir a la Missa Crismal, presidida per Mons. Xavier Novell, acompanyat per Mons. Jaume Traserra.

En aquesta celebració hi hagué, com és habitual, la benedicció i consagració dels sants olis i la renovació de les promeses sacerdotals. També foren felicitats els preveres de la diòcesi que compleixen enguany cinquanta anys de sacerdoci: Mn. Josep M. Besora i Mn. Jaume Sala, i els que en compleixien vint-i-cinc: Mn. Joan Casals i Mn. Jaume Prat.

En acabar la Missa Crismal, va tenir lloc una visita al Museu Diocesà i Comarcal per conèixer l'exposició sobre les obres de misericòrdia. Aquesta exposició vol posar en valor algunes de les obres d'art de la seva col·lecció sumant-se d'aquesta manera a l'Any de la Misericòrdia, fent una lectura a fons de diversos objectes i relacionant-los amb fets caritatius.

La jornada sacerdotal de la Missa Crismal va acabar amb un dinar de germanor al Seminari de Solsona per a tots els preveres assistents.

Necrològica

Mn. Josep M. Ballarín i Mn. Joan Ramon

Amb dos dies de diferència van morir dos sacerdots al nostre bisbat. El dia 16 de març fou Mn. Joan Ramon i Cinca, prevere de l'arquebisat de Barcelona però que feia anys que residia a la parròquia de Bagà. Mn. Joan Ramon s'estava a la residència Salarich-Calderer de Bagà i hi oficiava la missa.

El dia 18 de març ens deixava Mn. Josep M. Ballarín i Monset, el qual fou capellà custodi del santuari de la Mare de Déu de Queralt i vicari de Saldes, l'Espà i Maçaners i també de Gósol. Va ser un col·laborador habitual dels mitjans de comunicació, amb columnes setmanals i tertulià de bona conversa. Entre la seva extensa publicació bibliogràfica destaquen llibres com *Mossèn Tronxo*. El 1995 li fou concedida la Creu de Sant Jordi en reconeixement de la seva tasca religiosa i literària. En 1996 guanyà el Premi Ramon Llull.

Descansin en pau Mn. Joan i Mn. Josep Maria. Que el Senyor els aculli en la seva glòria.

Conferència sobre l'Any de la Misericòrdia a l'arxiprestat del Cardener

Parròquia de Cardona

El diumenge 20 de març a la tarda va tenir lloc al Centre Cívic de Cardona una conferència quaresmal sobre l'Any de la Misericòrdia organitzada per l'arxiprestat del Cardener. La xerrada, amb el títol «El rostre de la misericòrdia de Déu», va ser predicada pel P. Xavier Poch, monjo benedictí del santuari del Miracle. Prop de setanta persones escoltaren la interessant conferència.

El P. Xavier començà amb el context històric explicant

les últimes encíclics, des de Joan XXIII fins al papa Francesc, relacionades amb la misericòrdia i recomanant de llegir alguns textos bíblics. En la segona part se centrà en tres punts: «El rostre del Déu misericordiós», «Com actua el Déu de la misericòrdia» i «On trobar el Déu misericordiós». Tot explicat a través de diverses paràboles i remarcant que el que compta és tenir compassió dels altres i que aquesta compassió i misericòrdia ve de Déu.

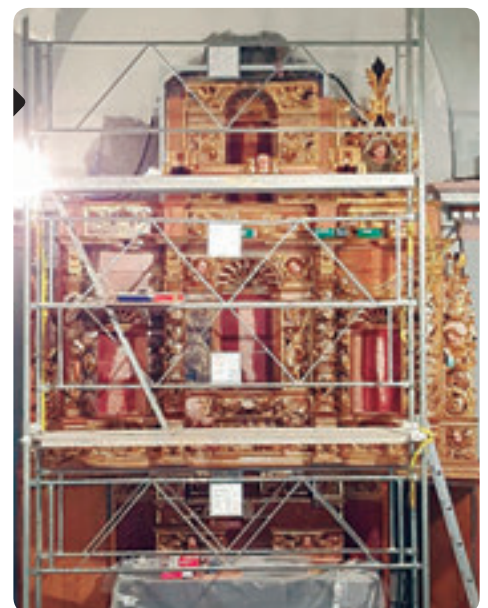
Muntatge del retaule de Sant Sadurní, de Malanyeu

Dilluns va començar el muntatge *in situ* del retaule barroc de Sant Sadurní de Malanyeu (la Nou de Berguedà), amb escenes en relleu de la vida i martiri del sant. L'escultura és de 1714 i la dauradura de 1727. L'obra s'atribueix al taller dels Pujol.

El muntatge el dirigeix en Pep Paret, responsable de l'especialitat en el CRBMC, i hi treballen Oriol Mora i Carmelo Ortega. L'obra ja s'havia intervingut *in situ* l'any 2008, en una actuació d'urgència.

L'actual restauració s'ha fet a les dependències del CRBMC, la qual cosa va comportar el desmuntatge total del retaule i el seu trasllat a les instal·lacions de Valldoreix.

L'equip de restauradores de l'empresa Kreit Restauro, SL, va considerar imprescindible restaurar el moble al centre esmentat, per tal de poder destriar les peces originals de les afegides. **Informa: CRBMC**

La indulgència en l'Any Jubilar de la Misericòrdia

Salvador Pié i Ninot, prev.

«El Jubileu comporta també la referència a la indulgència» (*Misericordiae vultus*, 22). La doctrina de les indulgències s'inicia amb la praxi penitencial de l'Església antiga, la qual exigia que els penitents oferissin, mitjançant una dura i llarga penitència, proves palpables del seu canvi de vida. La indulgència comportava la condonació de la penitència eclesiàstica pública que s'havia de realitzar per períodes de temps parcial o total. Aquesta condonació es realitzava per mitjà de visites a basíliques —entrant per la Porta Santa—, pelegrinatges, almoines, donacions, expedicions a Terra Santa, pràctiques penitencials... Progressivament s'independitzà la concessió d'indulgències del procés penitencial per dependre del Papa. El primer Jubileu és de Bonifaci VIII en 1300. Al final de l'Edat Mitjana creixeren els abusos, durament criticats per Luter i contrarestats pel Concili de Trento, que precisà el valor salvífic de les indulgències, si bé aconsellant d'usar-les amb moderació.

PAPA FRANCESC: DOS DOCUMENTS DEL JUBILEU: LA BUTLLA DE CONVOCATÒRIA, *MISERICORDIAE VULTUS*, de l'11-4-2015, i la CARTA SOBRE EL JUBILEU DE LA MISERICÒRDIA, de l'1-9-2015, que representen una notable renovació teològica i canvi —també lingüístic!— respecte al

document de Pau VI sobre les indulgències de 1967, sintetitzat en el Catecisme, núms.1471-1479, i reprès en la butlla del Gran Jubileu del 2000 per Joan Pau II. El papa Francesc afronta de forma nova aquesta delicada qüestió en bé d'una pastoral arrelada en la Misericòrdia del Pare. Heus ací les novetats:

- 1-** Es parla de VIURE, OBTENIR I CELEBRAR LA INDULGÈNCIA, i no de «guanyar-la».
- 2-** La INDULGÈNCIA és descrita com «la misericòrdia de Déu que es transforma en INDULGÈNCIA del Pare que a través de l'Església, Esposa de Crist, arriba al pecador perdonat i l'allibera de tot residu del pecat, HABILITANT-LO A OBRAR AMB CARITAT, a CRÉIXER EN L'AMOR més que no pas a recaure en el pecat» (butlla).
- 3-** L'objecte de la indulgència ja no és expressat amb la fórmula clàssica i actualment poc entenedora de «pena temporal», sinó que es refereix a «LES CONSEQÜÈNCIES DELS NOSTRES PECATS», ja perdonats pel sagrament de la Penitència o Reconciliació, que malgrat el perdó rebut deixen una «EMPREMTA NEGATIVA EN ELS NOSTRES COMPOR-TAMENTS I PENSAMENTS, COM UN RESIDU DEL PECAT» (butlla i carta). Sant Tomàs d'Aquino els descriu com «la taca»

i «les relíquies» que deixa el pecat.

4- No es parla de diferència entre indulgència «PARCIAL» I «TOTAL», facilitant una visió més qualitativa –«créixer més en l'amor»– i expressant sempre la INDULGÈNCIA EN SINGULAR.

5- Voler viure la INDULGÈNCIA presuposa acollir la «crida a la perfecció» (cf. Mt 5,48), ja que a més de complir els manaments es va més enllà amb les obres de misericòrdia.

6- Les pregàries pels vius i pels difunts parteixen de la comprensió de l'Església entesa, sense altres qualificacions, com a «comunió dels sants» (butlla i carta).

7- LA SEVA CELEBRACIÓ: es proposen de forma nova dos models complementaris (carta):

A- El MODEL RITUAL, el més habitual, amb tres moments:

1- «Pelegrinatge breu vers la Porta Santa –designada pel bisbe diocesà–,

com a signe del desig profund de ver-tadera conversió».

2- «Moment unit al sagrament de la Reconciliació i a la celebració de l'eucaristia amb una reflexió sobre la misericòrdia».

3- «Professió de fe i pregària pel Papa i per les seves intencions: "que porta en el cor pel bé de l'Església i del món sencer"».

B- El MODEL TESTIMONIAL, que és una forma nova!, que parteix del fet que, segons diu el papa Francesc, «cal redescobrir la riquesa de les obres de misericòrdia corporals i espirituals, donat que l'experiència de la misericòrdia, de fet, esdevé visible en el testimoni de signes concrets com Jesús mateix ens va ensenyar». D'aquí ve que «CADA COP QUE UN FIDEL VIU PERSONALMENT UNA O MÉS D'AQUESTES OBRES OBTINDRÀ CERTAMENT LA INDULGÈNCIA JUBILAR».

La Dita

«Qui escampa vents, recull tempestats»

Sebastià Codina, prev.

Les llavors de qualitat fan preveure una bona batuda... Les migrades, malament rai! Hi ha pares que s'escriueixen perquè quan era hora van donar massa corda als adolescents, fent el desentès o fent els ulls grossos. A la llarga tothom busca remeis, però aquests, els apotecaris de torn, no els tenen al mercat. Han caducat. Aleshores peten de dents; però ja és tard. Anys enrere, els trons i llamps ens malmetien les collites amb els temporals que s'esbravaven deixant els nostres pares sense pa ni crostes i amb el graner buit i ple de teranyines. Què se n'ha fet, dels trons i llamps d'abans? Un parrac de boira negra era l'avís d'un mal averany. Ai dels temporals que s'engresquen al voltant de la taula del menjador!

Apostant pel cap de setmana – menys i millor

Xavier Novell, bisbe de Solsona

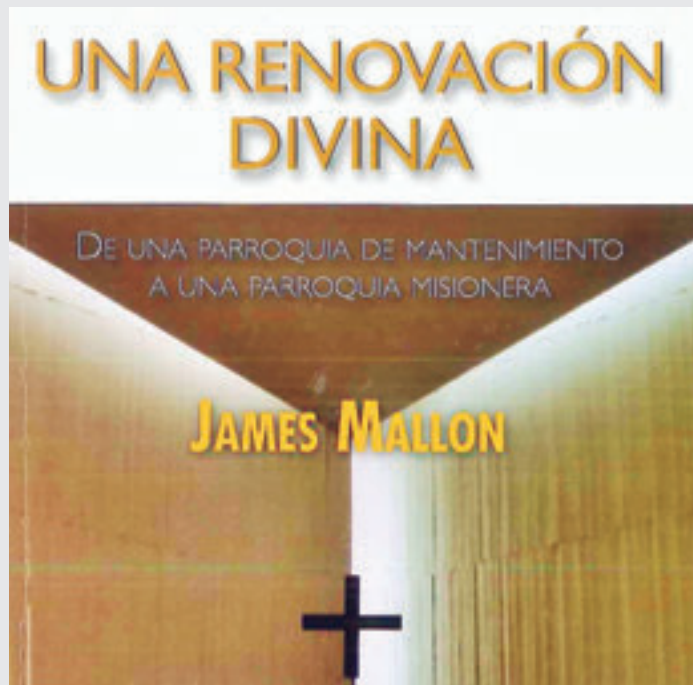

La setmana passada us comunicava el propòsit pasqual d'anunciar-vos allò que veig, «allò que –com diu avui l'Apocalipsi– està succeint i allò que succeirà més tard». Ho faig perquè, malauradament, són molts els qui, com sant Tomàs, si no ho veuen i no ho toquen no ho creuen. Confio que aquests anuncis pasquals moguin a mirar, a «tocar» i a creure els miracles que Déu està fent en la nostra Església de Solsona.

Aniré dosificant aquests anuncis servint-me dels deu «valors» propis d'una Església sana i en creixement segons el llibre *Una renovación divina*. La reflexió d'un capellà canadenc (James Mallon) que, enguany, ens serveix a capellans i laics per a aprofundir sobre la conversió pastoral que el Pla Pastoral i l'*Evangelii gaudium* ens demanen. Utilitzaré aquestes actituds eclesials perquè crec que, en graus diversos, estan apareixent en les parròquies que aposten per una conversió pastoral. Us els aniré explicant, subratllant el que ja està succeint o començant a succeir entre nosaltres.

La major part de vosaltres teniu un únic contacte setmanal amb la parròquia: l'eucaristia dominical. Si volem convertir la comunitat, cal, doncs, concentrar els nostres esforços en la preparació d'aquesta trobada. Cal preparar –«produir», com diu l'autor– les eucaristies del diumenge amb «intencionalitat». Cal que tots els fidels, a través del que es viu i es diu a la missa, es vagin sentint convidats a iniciar un camí de creixement en la vida cristiana.

Això demana eucaristies que permetin tres experiències: trobar-nos, celebrar i convida, i va en sentit oposat als principis que han regit l'oferta i la celebració de les misses fins ara: curtes i a l'hora que a mi em va bé.

«L'eucaristia dominical» i «l'eucaristia mensual de la comunitat» proposades en el Pla Pastoral apunten en aquesta direcció. Les meves reiterades invitacions a reduir el nombre de misses també. No es tracta de «descarregar» els capellans, sinó de preparar millor la missa, de comptar amb els col·laboradors que han de fer-ho possible i, sobretot, que la comunitat pugui reunir-se una estona abans i no li vingui d'una estona després.

Això, en aquelles parròquies que ho estan provant i que aconseguen que la major part de la gent dels grups hi participin i hi col·laborin a «produir-la» bé, provoca que la majoria dels fidels surtin contents i animats.

Us animo a deixar la «vostra» missa, el diumenge que el rector us convidi a una d'aquestes misses especials ho veureu i us ho creureu!

